

Браила, Галацъ, Плоещъ, Одесса и др. Слѣдъ като Теофанъ Райновъ съобщилъ отъ Виена, че князь Конаки Богориди (българинъ), тогава живущъ въ Виенна, е билъ готовъ да положи за това въстание тридесетъ хиляди австрийски минца, че самъ щѣлъ да вземе прямо участие съ въстанниците и че прѣдварително желаялъ да уреди въпроса за неговото бѣдѣще положение като князь на България съ войводата Раковски, Касабовъ, опълномощенъ отъ Раковски, отишълъ въ Браила и отъ тамъ се върнѣлъ въ Бѣлградъ съ хиляда минца прѣдварителна парична помощъ, а подиръ това отишълъ въ Виена да уреди въпроса съ Богориди, съ когото сключилъ договоръ и тоя послѣдния заложилъ една своя мошна въ Молдова отъ 30.000 минца. Слѣдъ това Касабовъ се върнѣлъ въ Бѣлградъ и далъ на Раковски още 2000 минца, които му били дадени 1500 отъ Теофанъ Райновъ, а 500 отъ А. Михайловъ и Паница. (Измамата отъ страна Сърбското правителство относително това българско приготвление на въстание, е описана въ в. „Народность“ брой 1, година I). Прѣзъ 1862 година Касабовъ постѣпилъ въ юридическия факултетъ на Виенския университетъ. На 1864 година билъ учителъ въ Гюргево, а въ 1865 год. върнѣлъ се въ Букурещъ (гдѣто прѣзъ 1866 год. е устроенъ първия *Български таенъ съзаклѣтъ комитетъ*). Прѣзъ есенъта на 1869 година сж се появили разногласия въ комитета и Касабовъ се оттегилъ на страна и като приелъ Румѣнско подданство захванѣлъ адвокатската си професия въ Букурещъ. Касабовъ въ това врѣме е взелъ участие по българското дѣло само въ приготвлението на Ботевата експедиция. Слѣдъ освобождението Касабовъ прѣминалъ въ България. Тукъ той е билъ депутатъ въ първото Велико Народно Събрание. Служби занимавалъ въ България: прѣдсѣдателъ на Търновския Окрѣженъ Сѣдъ, слѣдъ това прокуроръ въ Софийския Апелативенъ Сѣдъ и най-послѣ (до прѣднѣколко мѣсеци) членъ въ Върховний Кассационенъ Сѣдъ. По настоящемъ Касабовъ се занимава съ адвокатска професия.

Его цѣльта на в. „Народность“:

„Днешното врѣмѣ е врѣмѣ на успѣха. Всякой народъ на-
прѣднува, просвѣтява ся и ся обогатява; всякой народъ си ся
развива у своята народность, глѣда да има свой животъ и да ся